

infolist

SPOLOČENSTVA EVANJELICKEJ MLÁDEŽE

	strana
Príhovor Tomáš Sklárš	3
Žatvy je mnoho ... neposiela Pán aj Teba? Anet Chreňová	5
ESC dobrovoľníčky v Dolnom Kubíne Eliška Ilavská a Nika Sochová	6
Prví ESC dobrovoľníci vo Veľkom Slavkove Anastasia a Vladimír	10
Konfivýjazdy STO+ Matej Otčenáš	13
Stretnutie vedúcich mládeží Katka Kubíková	15
Si tu? Semfest dobrovoľník organizačný tím Semfestu	22
Talk s dobrovoľníkmi Dominikom a Majcom	25
(Nie) som v pohode Rebeka Bázlíková	31

Milí priatelia!

S blížiacou sa Veľkou Nocou nám hlavou môžu začať víriť otázky, ako je to s mojím srdcom a s mojou pripravenosťou na tieto najväčšie kresťanské sviatky. Niektorí sme možno ani nepostrehli, že už začal pôst, a zrazu zistíme, že na zastavenie nám už nezostáva skoro žiadny čas. Ďalší z nás, naopak, utíšili svoje srdcia a užili si tieto týždne s Pánom Ježišom.

Ak sa nachádzaš skôr v druhej skupine, tešíme sa s Tebou! Verím, že tento čas neľutuješ a že si mal možnosť prijať množstvo požehnaní. Že to bol impulz do ďalších dní a týždňov. Že občerstvenie a načerpanie bude pre Teba pomocou na Tvojej ceste nasledovania Pána Boha a milovania jeho stvorenia.

Nenechaj sa oklamať, že Veľkou nocou to končí, ale vyhľadávaj život v plnosti aj naďalej, som si istý, že sa to oplatí.

Ak si však skôr tým prevalcovaným či zabúdajúcim, nestrácaj nádej. Tvoje nestíhanie či sklamanie nedefinuje to, ako Ťa vidí Pán Boh. Možno si tento čas nevyužil optimálne a možno si nezažil úplne to, čo si mohol, ale ak nás niečo učí Veľká noc, tak je to príleži-

tosť pre nové šance. Presne kvôli tomu zomieral Pán Ježiš, aby nás nedefinovali naše zlyhania, naše hriechy, naše nedostatky či akékoľvek iné naše nálepky. Pán Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, aby bola moc toho všetkého nad Tebou a nado mnou zlomená.

Akoľvek ďaleko od Pána Boha sa tieto týždne cítiš, nezostaň tam. **Rozbehní sa k milujúcemu Otcovi, lebo Ten je pripravený prijať Ťa naspäť.** Pretože taký je Boh, ktorý sa rozhodol zomrieť za ľudí. Taký je Boh, ktorý porazil smrť. Plný prijatia a druhých šancí, ktoré nedostávame preto, že sme dosť dobrí, ale preto, že On je dobrý.

Veľká noc je skvelou príležitosťou a symbolom pre druhú šancu. A preto, v ktorejkoľvek skupine vidíš samého seba, tak Ti do týchto sviatkov prajeme, aby boli tieto dni požehnaním, ktoré Ťa nakopne do hĺbky vzťahu s Pánom Bohom. **Lebo na konci dňa záleží práve na tom, či tam vykročíš,** alebo túto druhú šancu necháš vyšumieť ako tie predtým.

Tomáš Sklárš

Presne kvôli tomu zomieral
Pán Ježiš, aby nás nedefi-
novali naše zlyhania, naše
hriechy, naše nedostatky
či akékoľvek iné naše
nálepky.

Pán Ježiš zomrel a vstal
z mŕtvych, aby bola moc
toho všetkého nad Tebou a
nado mnou zlomená.

Žatvy je mnoho... neposiela Pán aj Teba?

V Evanjeliu podľa Matúša 9, 35 – 38 je opísané, ako Pán Ježiš chodil po mnohých mestách a dedinách a videl zástupy ľudí, ktorí boli vyčerpaní, zmorení, celkom bezmocní, tak ako ovce bez pastiera. Pánovi Ježišovi ich bolo ľúto, vnímal ich potreby a „vtedy povedal učeníkom: *Žatvy je síce mnoho, ale pracovníkov málo, preto proste Pána žatvy, aby vyslal pracovníkov na svoju žatvu.*“

Aj v dnešnej dobe vidíme mnoho ľudí, ktorí sú vyčerpaní a stratení. Potrebujeme Pána Ježiša. Veľmi! Veľakrát

sme my sami vyčerpaní, pretože žatvy je mnoho. Preto sme aj v SEMe prosili a Boh vyslal štyroch nových dobrovoľníkov. Dve žienky, ktoré sú ako dobrovoľníčky v Dolnom Kubíne, Eliška – zahraničná dobrovoľníčka z Českej republiky a Nika, ktorá je u nás ako národná dobrovoľníčka. Okrem dievčat medzi nás prišli aj dvaja dobrovoľníci z Bieloruska – Anastasiu a Vladimira, ktorí sú ako dobrovoľníci vo Veľkom Slavkove. Žatvy je mnoho... neposiela Pán aj Teba?

ESC dobrovoľníčky v Dolnom Kubíne

Dievčatá, skôr ako sa dostaneme k vašej službe v SEMe, bola by som rada, keby ste sa trošku predstavili a okrem základných informácií nám prezradili aj akou sladkosťou/jedlom, by sme vás najviac potešili, keby sme vás chceli potešiť.

Nika: Volám sa Nikola Sochová mám 25 rokov a som študentkou evanjelickej teológie. Pochádzam z Hanušoviec nad Topľou, no posledné 3 roky som sa zdržiavala hlavne v Bratislave, kde študujem ale aj pracujem. Okrem brigád, ktoré sa mi celkom dosť striedajú (pre zaujímavosť tak len za posledných 2,5 roka som ich vystriedala 8 :D) tak mám aj jednu v ktorej som už 7. rok a to je Radošinské naivné divadlo. Musím však povedať, že to už nie je len moja práca, ale to miesto a tí ľudia sa pre mňa stali v určitom zmysle aj domovom. A k tomu jedlu, veľmi nemám obľúbené jedlo alebo sladkosť, ale patrím medzi ľudí, ktorí obľubujú ananás na pizze a keď je na vrchu ešte aj niva, no proste mňam.

Eliška: Ahoj, ja som Eliška, mám 22 rokov a som čerstvo vydaná. Pochádzam z Českej republiky a manžel je Slovák. V Česku to o mne vedia všetci, čo ma poznajú, ale tu v SEMe to možno

ešte tak rozšírené nie je – som psičkárka celou bytosťou (smiech). Celý život mám okolo seba psov, najdlhšie som bez psa bola 7 mesiacov. S manželom teraz máme AmStaffa a pokiaľ o ňom budem hovoriť až príliš, ospravedlňujem sa, ale takto som sa už narodila (smiech). A pokiaľ ma niekto chce zaujať, zvieratá sú tá správna cesta. Rada by som týmto smerom raz smerovala aj svoju službu, ešte neviem presne ako. Je to jeden z mojich snov. Ľudia, ktorí pracujú so zvieratami, sú v niečom veľmi chápací k rozhovorom, ktoré sa týkajú Biblie a Ježiša. Chápu niektoré veci inak a to chápanie je mi blízke. Možno sa vám to zdá ako zvláštna tematika, nevnímate v tom tú silu na konverzácie, ale poznám ľudí, ktorí zvieratami žijú a je to ich „životný štýl“, mala som s nimi rozhovory a bývajú to veľmi silné konverzácie. Je to smer, ktorý mám na srdci (úsmev).

Skoro čokoľvek bez lepku, čo zužuje výber (smiech). Ale mám rada bezlepkové Oreo alebo bezlepkovú Ristorante pizzu z Tesca s mozzarelou a pestom.

Prečo ste sa rozhodli stať dobrovoľníčkami v SEMe? Ako ste sa k tejto práci – alebo ona k vám (úsmev) – dostali?

Eliška: Práca v SEMe mi bola ponúknutá v najvhodnejšej chvíli, keď som sa už asi 3 mesiace snažila nájsť prácu na Slovensku, ale kvôli rôznemu papierovaniu to nešlo. Je to zároveň splnenie toho, že som si chcela vyskúšať prácu pre kresťanskú organizáciu. Ako kresťania občas riešime otázku toho, akým smerom náš profesijný život uberať. Či pracovať medzi veriacimi alebo neveriacimi. Z dlhodobého hľadiska si myslím, že chcem pracovať medzi neveriacimi, pretože to dáva úžasnú príležitosť byť svetlom ostatným takto „obyčajne“, v tom ako sa správame, akú máme pracovnú morálku, ako veľmi tu sme alebo nie sme pre ostatných alebo keď sa za tých ľudí pred nimi nahlas pomodlíme (úsmev). A to je podľa mňa veľmi „cool“ príležitosť, po ktorej do budúcnosti túžim. Ale veľmi som si chcela vyskúšať aj prácu medzi veriacimi, aby som reálne mohla poznať ten rozdiel, ktorý v tom prakticky budem vnímať a podobne. Nevieť to vysvetliť, fakt som v sebe mala tento rok túžbu byť v kresťanskej spoločnosti, ale všetci ma odmietali. Že majú plno a podobne. Tak som s tým prestala počítať, že by sa to niekedy splnilo. No a zrazu mi bolo ponúknuté toto miesto (úsmev). Tak, bez dlhého premýšľania, sme sa o tom s manželom porozprávali a išla som do toho.

Nika: U mňa to bolo tiež podobne nečakané. Ako som sa k tomu dostala to ostáva otázkou aj pre mňa. Do momentu, kým mi s touto ponukou nezavolali Jožko a Janka som nevedela, že také niečo je možné, a popravde keď, mi povedali o čo ide ostala som zarazená

a naozaj som nevedela ako sa rozhodnúť a ani ako to spracovať, pretože som v tejto ponuke videla kúsok z môjho životného sna – ísť niekam na misiu, ale pracovať niekde v kresťanskej organizácii. Nastal teda pre mňa asi najťažší týždeň v živote - týždeň rozhodnutia. No po hľadaní nie len mojej odpovede ale hlavne po hľadaní takej Božej vôle v tom kam ma to má doviest, som cítila, že je naozaj niečo pred čím by som rozhodne nemala zabuchnúť dvere.

Ako vyzerá váš bežný dobrovoľnícky deň? Máte niečo, bez čoho si neviete svoj deň predstaviť?

Eliška: Prakticky takto žijem iba týždeň, ale do kancelárie chodíme na 9 – 9:30. Pred kanclom sa najskôr starám o psa a domácnosť, s manželom raňajkujeme, unavujeme psa a potom ideme do práce. V kancli je každý deň celkom iný. Plánujeme akcie, staráme sa o dané pracovné prostredie, premýšľame nad týmto krajom, nad týmito ľuďmi, čo potrebujú. Zároveň ide náplň dobrovoľníctva aj mimo kanceláriu, napríklad keď sme na akciách, pracujeme na sebe (každý by sme sa mali v niečom rozvíjať), a podobne Celkovo je to trochu ako práca na skrátenej úväzok. Po práci v kancelárii idem domov, starám sa o psa, manžela, „bežný život“. Ale je to také špecifické, táto práca v podstate nikdy nekončí (úsmev) človek o nej premýšľa aj doma, robíme tu veci, na ktorých nám záleží, preto to v tej hlave jednoducho zostane (úsmev).

Nika: Keďže (teraz, keď odpovedám na túto otázku) som tiež ešte len čerstvou dobrovoľníčkou, tak veľmi neviem ako by mal alebo bude vyzeráť môj bežný deň. Zatiaľ to je skôr administratívna práca, keďže uzatvárame predchádza-

júci kalendárny rok, ale aj medzi tými všetkými papiermi nezabúdame na mladých ľudí, pre ktorých vymýšľame rôzne akcie. A asi aj práve toto je vec bez ktorej môj dobrovoľnícky deň neviem predstaviť – bez nejakého toho plánovania, premýšľania, vymýšľania. Dokonca vnímam už len po tomto jednom týždni, že služba, ktorá je síce súčasťou môjho života od asi 13. rokov nebude len tak časovo obmedzená, ale že budem a už aj premýšľam nad témami, aktivitami, seminármi každý jeden deň, presne ako vravela Eliška – pretože služba ako taká nikdy nekončí – stále sa niečo nové plánuje.

Už ste niekedy niečo podobné robili alebo je to úplne nové? V čom je rozdiel v porovnaní so službou, ktorú ste robili v svojom spoločenstve, cirkevnom zbore?

Nika: Keďže pochádzam zo živého zboru, kde sú konfirmačné víkendovky, letné tábory (detské aj dorastové), jednodňové výlety ale aj dorasty či mládež počas víkendov celkom podstatnou súčasťou nášho zborového života, tak aj pre mňa bolo organizovanie týchto akcií podstatnou zložkou mojej služby v zbore. Avšak ak mám porovnať tieto dve veci, službu v zbore a dobrovoľníctvo v SEMe, tak vnímam, že práve dobrovoľníctvo mi dáva alebo otvára možnosti, ku ktorým som sa v zbore tak úplne nevedela dostať. Okrem toho, že službu v SEMe vnímam ako viac misijnú, tak zároveň je aj skôr o takom pohybovaní sa v neznámom. A práve to vnímam ako celkom výzvu, byť pripravená pracovať s kýmkoľvek, veriacim, neveriacim, chlapcom, dievčaťom, 12 ročným ale aj 15 ročným, zatiaľ čo pri službe v zbore som presne poznala s kým idem pracovať.

Eliška: Samostatné aktivity ako organizovanie podujatí (víkendovky, SOMy...) som robila a na diaľku robím so svojim spoločenstvom už dlho, nejaké porady ohľadom ľudí v okolí som tiež zažila, ale dobrovoľníctvo v SEMe je tak široké, že z toho čo som počula, čaká ma dosť nových vecí (úsmev). A to je dobre. Vážne je to príležitosť toho veľa zažiť a veľa sa naučiť. A v čom je rozdiel oproti službe, na ktorú som zvyknutá? No hlavne v tej pravidelnosti, je to denná práca, človek „z toho nevypadne“ kvôli škole alebo niečomu. Už to má takú krásnu formu životného štýlu a myslím, že to bude skvelý návyk do budúcnosti.

Čo si myslíte, že bude pre vás osobne najväčšou výzvou? Máte pred niečím rešpekt, obavy?

Eliška: Hmmm, najväčšou výzvou pre mňa väčšinou býva byť dlhodobo medzi ľuďmi (smiech), pred covidom som bola najväčší extrovert z okolia, ale po cove nevládam byť s ľuďmi 24/7 a niektoré akcie si to žiadajú. Tak... z toho mám rešpekt a zaujíma ma aké to bude.

Nika: Už som to pri jednej otázke spomenula, takou najväčšou výzvou, ktorú vnímam je to, dokázať pracovať v neznámom prostredí. Kedy neviem koľko dorastencov z akého prostredia príde. Myslím si, že práve to sa mi hodí nie len do služby v SEMe, ale aj ako som už spomínala, raz na mieste zborovej farárky, keď prídem na nové miesto, aby som dokázala na 100% slúžiť ľuďom, aj keď sa možno nepoznáme.

Čo pre teba znamená dobrovoľníctvo?

Nika: Dobrovoľníctvo pre mňa nie je niečo, čo začnem robiť jeden deň a za nejaký mesiac prestanem, pre mňa osobne je dobrovoľníkom v určitom zmysle slova každý živý kresťan, ktorý túži slúžiť v tomto svete v Božom mene. Je to pre mňa niečo ako životný štýl, ovplyvňuje každú časť mojej osoby, každý čas môjho života a dokonca aj súkromie.

Eliška: Veľa vecí, ale hlavne veľkú príležitosť pripraviť sa na život. Mám za sebou už dosť krušných vecí v živote a viem, že život nejde podľa nášho plánu, veci sa dejú a musíme byť schopní nezaseknúť sa a nejako fungovať skrz situáciu, ktorá nastala. A verím, že v SEMe zažijem veľa situácií, ktoré túto schopnosť „jednoducho pokračuj, krok za krokom“ posilnia.

Prví ESC dobrovoľníci vo Veľkom Slavkove

Ahojte, skúste sa nám v krátkosti predstaviť a možno aj prezradiť čo máte radi.

Anastasia: Som Anastasia z Bieloruska. Milujem umenie, život, cestovanie. Záleží mi na budúcnosti planéty. Používam opakovane použiteľné veci, ako v osobnej starostlivosti, tak aj pri starostlivosti o deti. Myslím si, že budúcnosť je teraz, propagujem Zero Waste nápady, učím triedenie odpadu a povedomie o nakupovaní. Študujem finančnú gramotnosť. Rada kreslím, fotím, tancujem. Keď mám čas, venujem sa joge, pilatesu a strečingu. Milujem prírodu, tábory a festivaly. Komunikácia s ľuďmi je mojou životnou nevyhnutnosťou. Občas sa inšpirujem a navarím chutné jedlá. Mám rád históriu a umenie.

Vladimír: Ahoj! Volám sa Vladimír, mám 29 rokov, som ženatý a mám dve krásne deti. Pochádzam z Bieloruska a rád pomáham iným ľuďom a vždy sa zaujímam o nové veci. Medzi moje záľuby patrí fotografovanie, cestovanie, čítanie a venujem sa tiež strihu videa. Rád tiež varím a trávim čas s rodinou a priateľmi.

Prečo ste sa rozhodli stať dobrovoľníkom SEM? Ako si sa sem dostal?

Anastasia: Snívala som o tom, keď som bola ešte študentka v roku 2015. Potom som na všetko zabudla, no keď som videla oznam o nábore dobrovoľníkov, rozhodla som sa zúčastniť aj spolu s manželom. Podporil túto myšlienku a tak sme napísali koordinátorovi a absolvovali nejaké rozhovory. SEM sme si vybrali pretože máme blízko k hodnotám organizácie. Naším cieľom v tomto celom je priniesť úžitok a prispieť k dobrým skutkom.

Vladimír: Rozhodol som sa stať dobrovoľníkom SEM, pretože som chcela pomáhať ľuďom, ktorí potrebujú pomoc. O možnosti dobrovoľníctva v organizácii som sa dozvedel od svojich priateľov, ktorí už dobrovoľnícky program vykonávali, a rozhodli sme sa ho spolu s manželkou vyskúšať.

Vaša služba prebieha vo Veľkom Slavkove, akú prácu by ste tu chceli vykonávať? Čo by ste tu chceli robiť v rámci svojej práce?

Anastasia: Mám veľa nápadov, ktoré chcem počas dobrovoľníckej činnosti zrealizovať. Každý týždeň by som chcela mať čas na umenie s mladými ľuďmi alebo ženami, kreslili by sme, vyrábali rôzne zaujímavé veci rukami, veľmi chcem s Kristínou vytvoriť priestor pre mamy a deti. Chceli by sme tam pripravovať stretnutia pre mamy, organizovať zaujímavé workshopy, komunikovať, zdieľať rady a pomáhať si navzájom. Chcela by som usporiadať športový deň, zhromaždiť dievčatá a spoločne pracovať na našom zdraví a kondícii. Pre deti by bolo skvelé keby sa nám podarilo pripravovať zaujímavé workshopy, napríklad maľovať perníčky, kresliť, vyrezávať.

Vladimír: Moja služba je vo Veľkom Slavkove a chcel by som sa zapájať do strihu videí pre projekty SEM a pomáhať pri organizovaní podujatí pre mladých ľudí. Ale samozrejme som ochotný pomôcť aj pri iných úlohách, ktoré sa vyskytnú.

Mali skúsenosti s prácou s mládežou doma v Bielorusku? Či je to pre vás všetko úplne nové?

Anastasia: Pracovala som s mládežou ešte počas gymnázia. V rámci mojej domácej organizácie som pomáhala na kempoch, festivaloch, ale viedla som aj tréningy pre dospelých.

Vladimir: Doma v Bielorusku som nemal žiadne skúsenosti s prácou s mladými ľuďmi, ale som na to pripravený a o to viac sa teším na prácu s mladými ľuďmi tu na Slovensku.

Zažili ste už kultúrny šok tu na Slovensku?

Anastasia: Šok bol z toho, že sa tu naozaj organizuje separovaný zber, ulice sú čisté a upravené. Ľudia sa tiež snažia udržiavať svoje domovy v poriadku a dbajú aj na ich estetiku. Toto je super a naozaj sa mi to veľmi páči. V takomto prostredí sa totiž cítim pokojne, harmonicky a radostne.

Vladimir: Tu na Slovensku som už veru zažil kultúrny šok, ale bola to nečakane príjemná skúsenosť. Prekvapila ma pohostinnosť a priateľskosť miestnych obyvateľov a o to viac ma teší spoznávanie vašej kultúry a tradícií.

Čo ste už stihli zažiť na Slovensku? Je ešte niečo, čo by ste chceli zažiť/vidieť?

Anastasia: Bola som v horách, obchodoch, prešli sme sa po Poprade. Hovorila som tiež s dobrovoľníkmi z Bieloruska, ktorí zostali žiť tu na Slovensku. Takže zatiaľ toho nie je veľmi veľa, čo sme stihli zažiť. Veľmi však chcem vidieť hrady, o ktorých sa veľa píše na internete, chcem častejšie navštevovať hory, vidieť krásy prírody, navštíviť aquapark, zaplávať si v jazere, vyskúšať miestnu kuchyňu, dať si zmrzlinu v centre Bratislavy a fotiť všetku tú krásu a ľudí.

Vladimir: Zatiaľ som stihol navštíviť niekoľko krásnych miest a národných parkov na Slovensku a veľmi sa mi páči ich krásu. Chcel by som však vidieť ešte viac tunajších pamiatok a vychutnať si miestnu kuchyňu.

Konfivýjazdy

Ahojte SEMáci, chceli by sme sa s vami pozdieľať o novom projekte ktorý sme rozbehli v našom OC Tatry (STO+). Keďže nastala doba pokoronová a bola dlhšia prestávka s mnohými aktivitami, stratili sme kontakt s konfirmandmi a novými dorastákmi. Preto sme v tíme uvažovali nad tým, ako sa k nim dostať a ako ich spoznať.

Oslovili sme všetky zbory v Tatranskom senioráte, či by sme sa mohli "votrieť" na ich hodiny konfirmačnej prípravy a viacero zborov súhlasilo - pozvali nás k sebe. Preto sme sa rozhodli, že vytvoríme v SEMe nový projekt s názvom Konfivýjazdy.

O čo v nich ide?

Máme pripravený jeden program na 2 hodinky s témou *Poznáš ho?* Rozprávame o Bohu Otcovi, aký je a ako ho spoznať bližšie. Tak isto spomíname, že jedným zo spôsobov ako spoznať Pána Boha viac, je spoločenstvo a spoločné stretávanie sa na rôznych spoločenstvách a akciách, preto v rámci konfivýjazdu pozývame konfirmandov na ďal-

šie stretnutia, a tak isto by sme chceli pomôcť zborom a ich bratom farárom založiť pravidelné stretávanie dorastu. Počas konfivýjazdu hráme rôzne hry, púšťame videá, a máme spoločný čas pri občerstvení a rozhovoroch.

Vždy keď sme niekam prišli, konfirman-
dú sa aktívne zapojili a bolo vidno Páno-
vo žehnanie a vedenie. Musím priznať,
že sme z toho veľmi povzbudení. Našou
víziou je navštíviť všetky zbory v senio-
ráte a postupne - tam kde bude záujem,
pomôcť rozbehnúť pravidelné dorasty.

Alternatívou na teraz sú pravidelné
mesačné STO+ kluby, ktoré organizuje-
me vždy na inom mieste. Tu sa môžeme
pravidelne stretávať a spoznávať Pána
Boha a taktiež budovať vzťahy medzi
sebou.

Zatiaľ sa nám podarilo navštíviť zbory v
Švábovciach, Iľiašovciach, Poprade, Ba-
tizovciach, Spišskej Belej. Naplánované
máme aj výjazdy do ďalších zborov.
Konfivýjazd by sme chceli zopakovať
vždy dvakrát do roka v jednom zbere.

Veríme, že aj vďaka konfivýjazdom
môžeme pozývať mladých ľudí do spo-
ločenstva a že to Pán Boh vedie a po-
žehnáva. Veľmi sa tešíme na to čo pre
nás Pán ešte chystá.

STRETNUTIE
VEDÚCICH
MLÁDEŽÍ

Nie si v tom sám. Aj keď si sám. Nikdy v tom nie si sám!

Téma samoty je obzvlášť v dnešnej dobe veľmi aktuálna. Nech sme v akomkoľvek veku, vždy nás vie vystrašiť pocit osamelosti či opustenosti. Na túto tému sa naozaj dá pozeráť z rôznych perspektív, a to sme sa aj snažili. Bola to práve téma „Nie si v tom sám“, ktorá niesla na pleciach celé stretnutie vedúcich mládeží (SVM) 2023.

PIATOK

Bol piatok 3. marca a my sme sa nedočkavo stretli v jedálni mládežníckeho centra MEMC ICHTHYS, kde sme to celé odštartovali vyvíkajúcou večerou. Bolo zaujímavé pozorovať, čo urobili pauzy korony. Pribudla nám nová a živá generácia vedúcich, ktorí boli od začiatku pripravení sa veľa naučiť a ešte viac priniesť. Bolo úžasné vidieť, ako sa už známi účastníci SVM rozprávajú s účastníkmi, ktorí tam boli prvý raz. V tomto sviežom vánku novosti sme sa presunuli hneď k hlavnému programu, cez ktorý nás previedol moderátor Matej Otčenáš. Po krátkej zoznamovačke a spoločných chvíľach sme sa spolu s riaditeľom SEM Jožkom Šimekom vybrali do prvej témy s názvom „Kto si ty? Kde si ty?“. Donútilo nás to zamyslieť sa, či sme viac ako Marta – stále na nohách, v službe, stále sa naháňajú, alebo ako Mária – ktorá si sadla k Ježišovým nohám a jednoducho počúvala. Služiť je úžasné, je tak skvelé koľko vedúcich mládeži a dorastov sa stretlo na jednom mieste. Ale bez osobného vzťahu s Bohom to nejde. Musíme sa aj zastaviť. Kto si ty? Kde si ty? Vieš sa teraz zastaviť, kľaknúť a jednoducho len počúvať?

SOBOTA

Pre mnohých bolo po prebdenej noci veľmi náročne vstať. Dlhé rozhovory či hry, ktoré trvali do rána, budujú vzťahy ale isto nie energiu na nový deň. Ten sobotný bol i veľmi pestrý a zábavný. Nabití rannou kávou sme sa hneď vrhli na ranný program. Skvelý a zábavný Edo Jančuška priniesol zaujímavú tému s názvom „Boh s nami! Kto proti nám?“. Odpoveď bola ešte zaujímavejšia než samotná otázka. Kto proti nám? My sami. My, hriešni, slabí ľudia, ktorí si neraz pília konár, na ktorom sedia. No je tu to skvelé povzbudenie: o je svetu slabé, vyvolil si Hšpodi n! Zrazu sa priznať, že patríme do klubu slabochov, nebol taký problém (a nie si v tom rozhodne sám). On nás miluje bez podmienok. On miloval prvý. Už si prijal túto lásku? Lebo láska – v lásku musíš veriť.

No hlavným programom sobota len začala. Čakali nás dve kolá veľmi zaujímavých a potrebných seminárov. Myslím, že poviem za všetkých: bolo ťažké si vybrať len dva! Ponuka bola takáto:

Seminár „Ako (ne)riešiť (ne)riešiteľné“ bol niečo nové. Zuzka Ivanecká ako psychologička nás pozvala do hĺbky ľudskej duše. Rozprávali sme sa veľa o psychických chorobách a problémoch, s ktorými sa ako vedúci vieme stretnúť. Či naozaj stačí len počúvať,

či vôbec môžem niečo robiť, či majú antidepresíva zmysel a čo robiť so samovražednými myšlienkami – veľmi dôležité a aktuálne témy. Sme veľmi radi, že sme sa mohli k tejto téme o trochu viac priblížiť. Verím, že každý z nás si odniesol z tohto seminára aspoň dve veci – nie si v tom sám. Povedz to ďalej.

Ďalší seminár mal trochu zvláštny názov: „**Nebudme bublina, budme loď.**“ Jany Šimočko začal do živého. Mnohokrát ako spoločenstvo máme tendenciu žiť si svoj skvelý život už vo vybudovanej mládeži, so skvelými vzťahmi a „dokonalým“ systémom. Je pre nás ťažké prijať nových členov. Ale to máme robiť – ísť a činiť učeníkov. Nemáme žiť vo svojej bubline, máme ľudí pozvať na našu loď, ktorá pláva jasným smerom, a zaradiť ich do posádky. To ako sa stať nízkoprahovým spoločenstvom, ako a kde investovať, aby bol rybolov dobrý – to boli skvelé otázky, ktoré rozprúdili diskusiu.

A keď sme už pri tej diskusii, ďalší seminár sa volal „**Ako efektívne viesť diskusie**“. Filip Kriško ťa jednoducho priláka pridať sa do diskusie. Jeho veta „Moja najobľúbenejšia otázka je: Prečo?“ je až nadrozmerne praktická a skvelá rada. No zapojiť deti a mladých do diskusie, je niekedy pekná drina. A niekedy sa z otázky, aká je tvoja obľúbená farba, viete dostať k téme: Prečo Ježiš musel zomrieť. Ako? Prečo?

Posledný seminár, ktorý viedol Tomáš Sklárš sa volal „**Leader VS Boss**“. To, akým spôsobom sa ako vedúci rozhodneme viesť mladých, je neskutočne dôležité. Môžeme byť líder, ktorý je pre nich prirodzená autorita, trávi s nimi čas a vedie ich ďalej, alebo môžeme byť bossom, ktorý udáva tempo a vládne „tvrdou rukou“. Aký spôsob podľa vás zvolil Ježiš? A čo je správne? Platí to pre všetkých?

Toto boli naše semináre. Možno chápete, prečo bol problém si vybrať len dva. Úspešne sme to však zvládli a odišli veľmi povzbudení. Zvyšok dňa sa niesol buď v osobných rozhovoroch, spoločenských hrách, prechádzkach pod Tatrami a pre niektorých aj valným zhromaždením, kde sa opäť stretli zástupcovia jednotlivých mládeží a dorastov, a spolu odhlasovali minulosť, prítomnosť i budúcnosť SEMu. Už trochu unavení sme prichádzali k večernej téme. Peter Michalčík nás však dokázal rýchlo prebrať s témou „**Každé ovocie má svoj čas**“. Aké ťažké je si priznať, že sme naozaj netrpezliví. Chceme hneď vidieť ovocie nášho úsilia. Všetko má pritom svoj čas! A ešte jedna podnetná myšlienka: najrýchlejší spôsob ako zničiť niečo, čo nám bolo dané, je porovnať to s niečím iným...

NEDEĽA

Nedeľa bola akýmsi spôsobom od začiatku pokojná ale i smutná.

Možno to bolo tým, že sa už blížil čas odchodu. Možno tým, že polka z nás trpela deficitom spánku. A možno v tom bolo trošku viac. Bolo to akési zvláštne, ale veľa ľudí v nedeľu tvrdilo, že sa ešte stále cítia sami. To je trochu depresívne, ak máš odísť z akcie s témou „nie si v tom sám“ s pocitom samoty. No potom prišiel ranný program. Marián Kaňuch hovoril na tému „**Neboj sa ísť vpred!**“ Nie si v tom sám! „Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.“ Uistenie a pripomenutie Božích zaslúbení bol ten správny koniec, ktorý nás vyzýval ísť von. Bolo to zvláštne, ako to zapasovalo. Každý jeden účastník si nesie niečo so sebou. Často sa vieme cítiť sami. A ľudia nie sú plnou odpovedou na tento problém. Pretože sme hriešni. Zlyhávame, sklamáme, často sme sebeckí a myslíme viac na seba. Nech sa snažíme akokoľvek, pocit samoty ako ľudia nevyriešime na 100 %. No je tu niekto, kto je nemenný. Niekto, kto neodchádza. Niekto, kto sa nepozera na to, ako sa cítiš. Niekto, kto zostane, aj keď všetci odídu. A vďaka Nemu a len vďaka Nemu, môžeš vykročiť vpred s tým, že v tom nikdy nie si sám.

Následne sa celý tento skvelý a silný program ukončil chválami s Večerou Pánovou, ktorej prisluhovaním nám poslužil aj biskup Západného dištriktu Ján Hroboň. Dali sme si posledný obed, posledné rozhovory, vymenili kontakty a vykročili vpred. S túžbou slúžiť ľuďom i vedieť sedieť pri Jeho nohách. S túžbou byť loď a správnym lídrom svojej posádky. Poznať naše slabosti, lebo tam sa Jeho moc dokonáva. Byť trpezliví pri videní ovocia a nebáť sa pýtať „prečo?“. Vykročili sme vpred unavení, no povzbudení. A odišli sme mnohí aj sami, ale nie osamelí či opustení. Lebo: Ve somti prikázal: Bu silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj! Lebo Hspondi n, tvoj Boh, bude s tebou, kanko vek pôjdeš. Józua 1, 9

**Opýtali sme sa aj účastníkov,
ako sa im páčilo tohtoročné SVM
a ako vnímajú otázku samoty.**

Na tohtoročnom SVM som sa zúčastnil prvýkrát, ale určite svoje rozhodnutie neľutujem. Tému „Nie si v tom sám“ som od začiatku vnímal ako veľmi zaujímavú a potrebnú pre všetkých nás, ktorí sa venujeme práci s mládežou. Osobne pokladám prácu s mládežou za svoju doterajšiu najťažšiu výzvu, ktorú som prijal, avšak taktiež za tú jednu z najlepších a najprínosnejších pre druhých.

SVM mi tento rok dalo určité povzbudenie v mojej práci. Utvrdilo ma v tom, že má zmysel, a to nielen pre mňa, ale aj pre druhých. Zároveň poukázalo na to, že táto služba nie je prechádzkou ružovou záhradou. Je prirodzené, že aj v nej prídu momenty, kedy sa cítíme sami, kedy máme pocit, že už nemá zmysel, napríklad vtedy, keď sa jej venujeme už dlhšiu dobu, ale napriek tomu nevidíme takmer žiadne ovocie. Podobné pocity som už niekoľkokrát zažil aj ja a s najväčšou pravdepodobnosťou ešte aj zažijem. Avšak jedným z povzbudení, ktoré si budem môcť vtedy povedať, je, že v tom nie som sám. Koniec-koncov, ani sám Pán Ježiš Kristus to nemal počas svojho pozemského života v tomto ohľade ľahké, tak prečo by sme to my ostatní tak mali mať?

Jedna moja známa, pani kaplanka z nášho cirkevného zboru, zdieľala prednedávnom na svojom facebookovom profile citát, ktorý sa mi veľmi páčil a pokojne by mohol byť akýmsi mottom tohtoročného SVM: „... keď máte možnosť čo i len jediného mladého človeka posunúť hoci o centimeter bližšie ku Kristovi, stojí za zváženie, či práve to nedáva najväčší zmysel.“
(Maruška Skonc: Nažité v žite)

Keď zažívam takéto obdobia, v ktorých pociťujem samotu, najväčšmi mi vtedy pomáha modlitba, Biblia a známi, ktorí ma dokážu povzbudiť v mojej službe. A tak vám prajem a modlím sa za to, aby ste aj vy (nielen pracujúci s mládežou) v takýchto obdobiach mali vždy pri sebe Božie slovo a niekoho, kto vás dokáže povzbudiť tak ako mňa.

Richard Chovančák

Dlhšie som premýšľala, ako zodpoviem na položené otázky a nebolo to vôbec jednoduché... Božie veci sú ťažko formulovateľné. Na SVM som prišla s dievčatami z nášho dorastového tímu. Podarilo sa nám zlepšiť spoločné vzťahy a zistiť, akým pohľadom nazeráme na náš osobný vzťah s Pánom a na našu spoločnú službu. Vďaka týmto zisteniam – a vďaka slovám, ktoré hovorili priamo do srdca – viem, že jediný kto nás a naše spoločenstvo môže odlúčiť od Kristovej lásky, milosti a požehnanja, sme my sami. Načerpali sme aj množstvo praktických tipov pre naše dorasty – čo s nimi ďalej, ako ich naštartovať, ako si pre ne nastaviť cieľ... A tak veríme, že sa nám ich podarí v praxi zrealizovať čo najviac.

Dominika Pažitková

SVM 2023 mi dalo predovšetkým novú skúsenosť, keďže som na ňom bol prvýkrát. Skúsenosť, ktorú mi ale dalo, bola veľmi pozitívna a som za ňu neskutočne vďačný Pánovi ale aj SEMu. Ďalšou vecou čo mi SVM dalo, je (už klasicky z takýchto akcií) veľa nových kamarátov a skvelých myšlienok. Na konci SVM sme mali napísať aj to, v čom sa stále cítime sami. Ja som napísal, že v chybovaní. Stále v tom pociťujem istú samotu, pretože asi si nedokážem pripustiť, že aj ostatní sú rovnako hriešni ako ja. Ale snažím sa na tom pracovať. A to tak, že si pripomínam, že Ježiš bol v posledných a zároveň v najťažších chvíľach sám. Napriek tomu išiel ďalej. Pre mňa, pre teba, pre nás všetkých. A to je dôvod, prečo sa snažím na tom pracovať. Chcem to robiť aj preňho. Pretože On to robil prvý aj napriek tomu, že vedel, aký budem. To je krásny hnací motor dopredu a ja verím, že s ním dokráčam až do cieľa.

Majco Petráš

The background of the entire page is a grayscale topographic map. It features a complex network of contour lines, with some solid lines and some dashed lines, representing different elevations and geographical features. The lines are more densely packed in some areas, indicating steeper slopes, and more spread out in others, indicating flatter terrain. The overall appearance is that of a technical or scientific map.

SEOFEST⁺

SITU?

Si tu? Si dobrovoľník? Alebo ním chceš byť? Vieme, že dobrovoľníctvo sa v dnešnej dobe nenosí. Samozrejme, že je výnosnejšie zarábať peniaze na brigáde alebo vzrušujúcejšie cestovať po cestách i necestách na Slovensku aj mimo neho.

No máme pre teba lukratívnu ponuku, ktorá sa neodmieta:

- pod' dobrovoľníčiť, teda slúžiť zadarmo
- pod' sa spotiť, smiať sa a málo spať, teda bude dobre
- pod' zažiť spoločenstvo, teda cca 100 iných dobrovoľníkov
- pod' zažiť spoločenstvo s Bohom, teda prednášky, semináre, modlitby, chvály
- pod' a nebuď TAM, ale buď TU!

Ako to funguje?

- prihlásiš sa na www.semfest.sk
- prídeš a nebudeš TAM ale TU
- zažiješ 11 nezabudnuteľných dní
- posilníš svoj charakter
- rozvinieš svoje schopnosti
- získaš nové zručnosti
- tvoje sociálne kompetencie nadobudnú nový rozmer
- unavený (sme si istí), nevyspaný (100%), s pocitom dobre vykonanej práce (dúfame), naplnený Pánom Bohom (to si želáme) s novými priateľmi (ak nie si úplný asociál) odídeš domov... a o rok budeš chcieť prísť zas.

(organizačný tím Semfestu)

No a aby si si to celé vedel lepšie predstaviť, prinášame ti malý talk s (nielen) minuloročnými dobrovoľníkmi.

Chlapci, kto ste, odkiaľ ste – prezradte nám niečo o sebe.

Majco: Ahoj, volám sa Mário, ale väčšina ľudí ma volá Majco. Chodím na gymnázium do Bytče, som z Púchova a momentálne som novopečený vedúci na Púchovskej mládeži. Popritom sa snažím navštevovať aj mládež na Lazoch. V SEMe sa vlastne pohybujem hlavne kvôli tomu, že im (semákovi) prikývnem na väčšinu vecí, čo mi odprezentujú. Ale zase je pravda, že to robím s radosťou a nie je to tak, že by som bol do niečoho nútený. Takže som v podstate taký cestovateľ po semáckych OCčkach.

Dominik: Ja som Dominik (alebo Dodo). K dnešnému dátumu som zatiaľ študent FRI na UNIZE, ale uvidíme po tomto semestri. No a som z Lazov pod Makytou, kde aj chodím na mládeže.

Aká bola vaša prvá skúsenosť so Semfestom? Kedy ste tam boli prvýkrát?

Dominik: O Semfeste som počul už dávno, ešte pred covidom. Všetci hovorili, že je to strašne super akcia atď., takže som o Semfeste už mal nejakú predstavu, keď som tam išiel. Prvýkrát som bol na Semfeste v roku 2019 v Lenke a pamätám si iba, že to bolo úplne niekde ďaleko v „paži“ a viac si nepamätám, iba útržky, ktoré radšej nejdem hovoriť verejne (smiech), to sa ma môžu čitatelia potom osobne pýtať.

Majco: Moja úplne prvá skúsenosť so Semfestom bola ešte keď som bol malý, pretože sa konal neďaleko od nás – v Záriečí. Potom som o ňom znovu počul až keď som mal 14 rokov a vlastne rok na to som tam išiel prvýkrát. Bolo to v roku 2019, takže posledný ročník pred Covidom. Aj keď som bol „len“ ako účastník, tak to bolo super a odporúčam každému, kto plánuje ísť na Semfest prvýkrát, aby šiel ako účastník, nech si to tam riadne pobehá. A potom druhýkrát už budete takí oťukaní, budete vedieť kde, čo, ako – to už treba ísť ako dobrovoľník. Ja som to tak mal, ale potom Semfest v podstate 2 roky nebol, takže som skoro zabudol aj to, čo som vedel (smiech).

Koľko krát ste boli dobrovoľníkmi? Čo bolo vašou službou?

Majco: Ja už som vlastne trošku načrtoval, že dobrovoľníkom som bol, zatiaľ iba raz, ale stálo to zato a preto idem

aj tento rok. Priznám sa, že väčšina mojich kamarátov bola vždy v SBSke, takže som čakal, že tam budem aj ja. No nakoniec som skončil v Pubstane. Čo, ako som neskôr zistil, bolo úplne super rozhodnutie, keďže tam bolo úplne mega. Jediná vec, čo tam asi môže priniesť pár vrások na čele navyše, je nával zákazníkov. Ale inak sme si vytvorili super kolektív, takže to bolo worth it (stálo to za to, pozn. red.).

Dominik: Povedal by som, že ako dobrovoľník som bol dvakrát. Prvý raz na stanovačke, ktorá bola v roku 2021 a druhý raz už na „klasickom“ Semfeste minulý rok. Vždy som mal nejakú službu spojenú s jedlom, minulý rok som bol, tak ako Majco, v Pubstane, ale na Semfeste človek robí všetko čo vidí, že treba spraviť, takže moja služba sa nedá úplne špecifikovať len na Pubstan.

V čom je, podľa vás, služba dobrovoľníka prínosom – pre teba konkrétne a pre ľudí?

Majco: Služba, ktorú robíme na Semfeste nie je len prínosom pre festival a jeho účastníkov, ale aj pre nás dobrovoľníkov. Predtým než začne festival ho, samozrejme, chystáme, ale ešte predtým máme spoločný čas, na ktorý veľmi rád spomínam. Úžasné je to v tom, koľko nových ľudí človek spozná. Naozaj ide o veľmi požehnaný čas a atmosféru. A vďaka tomu už keď prídu ľudia sme aj my viac zohratí, ako keby sme sa prvýkrát videli až po

začatí festivalu. Verím, že si to na nás všímajú aj účastníci, keď nás po prvýkrát uvidia.

Dominik: Pre mňa je to super v tom, že na 10 dní som ako-keby izolovaný od môjho sveta a nemusím riešiť útrapy každodenného života, robím úplne niečo iné ako zvyšných 355 dní v roku. Je to také fajn vypadnutie zo svojho bežného režimu. Prínosom pre ľudí je to určite vtom, že im spríjemňujem atmosféru svojou prítomnosťou a decentným situačným humorom... nie, srandujem, nie som taký egoista na akého sa hrám (smiech), ale mám rád, keď môžem druhých povzbudiť, napríklad tým, že im natriem rožok s nutelou a vidím ako im taká maličkosť zdvihne náladu.

Tvoja najvtipnejšia situácia/moment, na ktorý si spomínaš?

Dominik: Ak to niekto ešte číta až sem, (áno ty – wow!) tak si asi pomyslí, že som riadne odveci a odradím aj toho posledného človeka, čo uvažuje nad dobrovoľníctvom na Semfeste, ale najvtipnejšia situácia bola, keď sa jednému kamarátovi (nemenovanému Danovi – pozdravujeme :D) šmyklo v sprche. Vtedy som dostal od smiechu kŕč do brucha. Myslím, že si vykĺbil palec alebo niečo tomu podobné.

Majco: Môj najvtipnejší moment bol, keď sme mali na konci Semfestu rozlúčkovú párty v Pubstane a tá sa

**„Služba, ktorú
robíme na Semfeste
nie je len prínosom pre
festival a jeho
účastníkov, ale aj pre
nás dobrovoľníkov.“**

nakoniec rozšírila z Pubstanu na celý festival. To, ako to niektorí serióznejší ľudia (pre ich dobro nebudem menovať) rozbalili, ma fakt dostalo. Nakoniec sa naša párty rozrástla do obrovského belgičáku (belgický tanec), a to už bol fakt strop. Pri niektorých tanečných kreáciách som sa celkom šúlal od smiechu. Jednoducho, to sa ani nedá opísať, to musíš zažiť!

Aké predpoklady by podľa teba mal mať kvalitný dobrovoľník?

Dominik: Určite ohľaduplnosť a odhodlanosť. Keď ste po 10 dňoch nevyspatí a unavení, je ťažké zachovať chladnú hlavu, preto sa snažím hlavne pozeráť na seba, či moje správanie nikoho nerozhorčuje, aby som zbytočne neuviedol do hriechu brata alebo sestru. No a odhodlanosť, lebo kvalitný dobrovoľník by sa mal sám pozeráť, čo treba spraviť a nečakať dokedy za ním niekto príde a prideli mu úlohu. Samozrejme to nepreháňať, aby sme našou iniciatívou nevytvárali robotu iným... a nepýtať sa zbytočné otázky. Jednoducho byť pripravený slúžiť vo všetkom čo treba a nerobiť to preto, aby som na niekoho spravil dojem alebo aby ma niekto pochválil, ale robiť to preto, lebo sme Jeho dielom. Ako sa píše v Efezským 2,10: *Ved' sme Jeho dielo, stvoreni v Kristovi Ježišovi na dobré skutky, v ktorých nás Boh už prv uspôsobil chodiť.* Pre kontext, toto je veršík, ktorý som si zrovna dnes čítal (úsmev).

Majco: Kvalitný dobrovoľník by mal podľa mňa mať záujem o ľudí a takú túžbu spoznávať nových ľudí. Vždy to

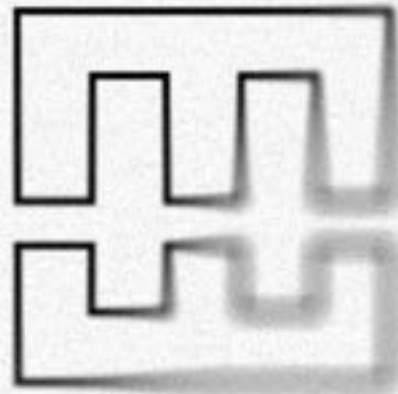
je prínosom pre vaše životy, vypočuť si príbeh niekoho iného. K tomu sa viaže aj ďalšia kvalita, a to vedieť pracovať v kolektíve. To by som možno dal aj ako tú najdôležitejšiu vec, keďže k nej sa asi viaže celý dobrovoľnícky Semfest. Ďalší predpoklad, ktorý nie je na škodu je pohotovosť riešenie problémov. Nemyslím, že by si mal byť úplný CEO of Semfest (smiech), ale jednoducho sa nezľaknúť, keď niečo nejde podľa plánu. Tomu sa totiž nevyhne ani jeden ročník. Ale aj to patrí medzi tie úžasné a vtipné zážitky, ktoré vždy oživia čas strávený na Semfeste.

Dominik, pre teba mám ešte jednu špeciálnu otázku tento rok si sa ako Semfest dobrovoľník zaregistroval niekoľko hodín po spustení registrácie. Prečo?

Dominik: Vyplynulo to zo situácie, ktorá vznikla na našej Silvestrovskej mládeži (keďže registrácia sa spúšťala 1. januára). S jednou nemenovanou osobou sme sa nechali strhnúť myšlienkou, že možno budeme prví zaregistrovaní dobrovoľníci, tak sme neváhali využiť príležitosť (smiech), no nakoniec sme teda boli druhý a tretí zaregistrovaní. Ale na Semfest idem preto, lebo je to miesto, kde sa človek vie realizovať a získať pohľad na život z inej perspektívy. Je to jeden z highlightov (vrcholov, pozn. red.) roka... okej, nejdem tu už omieľať otrepané frázy ako je Semfest super atď., hej je super, ale najlepšie bude, keď prídeš, zažiješ to a spravíš si vlastný názor. Dúfam, že sa vidíme!

„Jednoducho byť pripravený slúžiť vo všetkom čo treba a nerobiť to preto, aby som na niekoho spravil dojem alebo aby ma niekto pochválil, ale robiť to preto, lebo sme Jeho dielom.“

Zaregistuj sa už dnes na

<http://www.semfest.sk/registracia/>

Niekedy máme ako kresťania problém ostatným otvorene priznať, **že sa nemáme dobre** a je pre nás ťažké hovoriť o našich bojoch a zlyhaniach. Práve v dobe dokonalých instagramových účtov a dokonalých masiek zúfalo túžime aj my byť dokonalí. Ved' predsa s Pánom Ježišom by sme vždy mali byť v pohode, no nie? Alebo **je v pohode nebyť v pohode?**

(Nie) som v pohode

„Tak ako?“

„V pohode. A ty?“

„Tiež.“

.....ticho.

Bežná otázka, bežná odpoveď. Tipujem, že každý z nás už bol v tejto situácii. Ako ste reagovali vy? Bola vaša odpoveď rovnako zdvorilostná, na prvý pohľad pozitívna, no koniec koncov vlažná, neutrálna, nič nehovoriaca? Moje také boli. Povedzme si pravdu, táto otázka, odpoveď, otázka a odpoveď sa stala v našej spoločnosti už skôr len akýmsi povinným dodatkom k pozdravu. Samozrejme, česť výnimkám s úprimným záujmom. Tak čo s tým? Odpovedať osobe plnej optimizmu, že sa nemám najlepšie nie je jednoduché. **Pretože keď sa ma niekto opýta: „tak ako?“, ja vidím ako zlyhávam vo vzťahoch voči mojím najbližším, neviem sa sústrediť na moje každodenné povinnosti, zabúdam na veci, ja už ani neviem, či som si vybrala tu správnu školu, moja budúcnosť je jedna veľká machuľa.** V duchovnom živote sa cítim ako vo veľkom tuneli. Jediný, kto ma teraz berie vážne a má ma rád, je môj pes. Mám jeho pozornosť vždy, keď chytím do ruky pískačie prasiatko, a tá láska v očiach, keď si

odkrojím kúsok klobásky... Ale toto má byť moja odpoveď?

Každý chce vyzerat' navonok „v pohode“. **Vo svete panuje pravidlo, že slabší kus ide k zemi, preto sa snažíme skryť naše nedostatky, pochybnosti, zlyhania, ktoré prichádzajú a odchádzajú.** Nakoniec dospejeme k tomu, že skrývame náš život pred svetom a svet vidí len vysmiate masku, ktorú sme si nasadili. Ved', čo je za ňou predsa nemôže nikto vidieť. Pre mňa samotnú je niekedy veľmi únavné držať formu masky, dávať si pozor aby som ju mala správne nasadenú, aby nebolo vidno, čo i len malinký kúsok môjho skutočného ja, toho čo prežívam. „Len nech sa ma nespýtajú na tú vec, o ktorej rozhodne nechcem rozprávať.“ „Och ešteže to skončilo pri „small talku“. Predstieranie formy „som v pohode“ vie byť po čase náročné, ved' predsa nie si sám sebou, žiješ pod tlakom. Ja sama som vyrastala v prostredí, kde sme ani medzi kamošmi neriešili ako sa naozaj máme. Musela som sa to postupne naučiť, keď som sa presťahovala do nového prostredia vysokej školy, do nového mesta a život sa stal komplikovanejším a neistým. Začala som cítiť väčšiu potrebu o tom hovoriť.

Dostlala som sa do novej dievčenskej skupinky vysokoškoláčok, ktoré hľadajú Pána Ježiša denne, hovoria o svojich nedokonalých životoch a sú v spoločných modlitbách. Bolo to perfektné prostredie na zloženie mojej „pohoda“ masky. Bol to proces, no tá úľava ktorá prišla a stále prichádza, keď hovorím o mojom reálnom živote a vzápätí počúvam aj o problémoch toho druhého, je úžasná. Je chytľavé zložiť svoju masku pred človekom, ktorý si ju práve pred vami zložil tiež. Výsledkom sú potom úprimné, hlboké vzťahy.

Možno si vravíš, že to je veľmi pekné čo hovoríš, Rebeka, ale teraz nemám takého blízkeho človeka, ktorému by som chcel/a o tom všetkom rozprávať. Ten najsprávnejší človek a najvhodnejšia situácia pravdepodobne nepríde nikdy.

Je väčšia pravdepodobnosť, že takého človeka získame, keď budeme na otázku „Ako sa máš?“ odpovedať pravdivo, možno v krátkosti, ale úprimne. Aby celý náš život nebolo našou odpoveďou: „Mám sa dobre.“ Koľko takýchto odpovedí sme už dali, a pripravili sa tak o hlbšie rozhovory?

Skúsme sa nad touto jednoduchou otázkou zamyslieť trošku hlbšie, možno aj keď ten druhý očakáva obyčajnú odpoveď a bude milo zaskočený. Keď ľudia naozaj čakajú na moju odpoveď, začínam otvárať zásuvky v hlave a niekedy naozaj zisťujem, že mám v nich neporiadok. A navyše, v tomto rýchlym svete som sa zabudla zastaviť a prejsť si každú oblasť v mojom živote. Rozprávka „INSIDE OUT“ („V hlave“) mi veľmi uľahčila predstavu ako jednotlivé oblasti v mojej mysli fungujú :D Každá oblasť vášho života má vlastný mini ostrov. Ostrov rodiny, ostrov vzťahov,

ostrov práce/školy, ostrov mojich zálub a hlavný ostrov, zvaný duchovný život, ktorý je spojený s každým ostrovom. Jeden po druhom ich môžeš vo svojej hlave postupne „čekať“.

Treba povedať, že tento svet nie je dokonalý, ani my nie sme dokonalí, a ani ľudia okolo nás. Môže sa stať, že sa stretne s nezáujmom z druhej strany. „Tvoje problémy nie sú moje problémy. Vyrieš si svoj život a potom za mnou príď!“ Kráľ Dávid nám dáva perfektný príklad, čo v takej situácii robiť.

Bože, preskúmaj môj život, vyťahni na svetlo všetky skutočnosti. Som pred Tebou ako otvorená kniha, dokonca už z diaľky vieš, na čo myslím. Vieš kedy odchádzam a kedy sa vraciam, nikdy ma nespúšťaš z dohľadu. Vieš všetko, čo sa chystám povedať, skôr než stihnem vysloviť prvú vetu. Pozriem za seba – ty si tam, pozriem pred seba – aj tam si – tvoja utešujúca prítomnosť ma objíma, tvoja ruka je nado mnou. Žasnem nad tým aké je to krásne – nedokážem to pochopiť! Je vôbec nejaké miesto, kde by som sa vyhol tvojmu Duchu? Kde by som ti zmizol z očí? Keby som sa vyšplhal až do oblohy – ty si tam! Keby som sa zavrátil do zeme – aj tam si! Keby som odletel na krídlach rána až k ďalekému západnému horizontu, našiel by si ma v okamihu – Vlastne si už tam a na mňa čakáš! A tak som si povedal: „Veď on ma vidí dokonca aj v tme! V noci som pred ním miesto tmy ponorený do svetla!“ Je to tak: ani temnota nie je pre teba príliš tmavá, noc a deň, tma a svetlo, pre teba je to to isté.

/Žalm 139:1-12, preklad: The Message/

Jednoducho sa modliť k Bohu. Je to dobrý pocit, keď vieš úprimne povedať

o svojich hriechoch a nedokonalých dňoch priateľovi, ktorý ťa vypočuje. No je to úžasný pocit, ak to vieš predkladať Bohu, ktorý ti vie ponúknuť odpustenie, očistenie, nový začiatok. Zároveň trošku nepríjemný pocit, keď ti ani „pohoda“ maska nepomôže, že? Pán Boh je Ten, ktorý k tebe každý deň pristupuje, skladá tvoju masku, aby si si konečne uvedomil, že vidí do tvojho života tak či tak. Svoj záujem o teba a o tvoj život ti ukázal na kríži. Úprimne sa ťa pýta: „Si v pohode?“ Čo mu odpovieš?

Nedať to poznať

“Som v pohode,” odpovedala som spolužiačke po tom, čo sa ma čerstvo po rozchode spýtala ako celú situáciu prežívam. Vedela som, že úplne v pohode nie som, a že najbližšiu dobu ani nebudem. Zvykať si na život bez človeka, ktorý bol môjmu srdcu veľmi blízky trvá čas a obdobie, “v pohode” len tak ľahko nenastane. Začínam si postupne uvedomovať, že byť sama po tom, čo som bola s niekým relatívne dlhú dobu dáva zabráť. Zrazu nemať nikoho tak blízkeho, komu napíšem “dobré ráno”, “dobrú noc” alebo len tak uprostred dňa “ako ide deň” a zdieľať s ním pomerne veľkú časť svojho života vie byť osamelé. **Od kedy som sa rozišla s mojím ex-priateľom sa cítim byť sama aj napriek tomu, že každý deň mám naokolo desiatky ľudí.** Obyčajné, úprimné ľudské objatie sa stáva všednosťou a dotyk býva častokrát náhodný alebo neosobný. Od momentu, kedy som si s Božou pomocou uvedomila, že nemá zmysel naďalej vynakladať energiu do vzťahu, ktorý nemá Božie základy, a tým pá-

dom ani budúcnosť, až dovtedy, kým som svoje rozhodnutie naozaj priniesla k realite, prešlo niečo vyše mesiaca. Bol to mesiac plný strachu, no zároveň nádeje. Bála som sa reakcie okolia, rozhovorov, ktoré budem musieť podstúpiť a budúcnosti, ktorá mi prišla nepredstaviteľná. Súčasne som stále verila Bohu, že niektoré veci dokáže zmeniť a v konečnom dôsledku nebude musieť dôjsť na moje rozhodnutie. Rovnako to bol mesiac plný zúfalstva z môjho stavu, no zároveň obrovská radosť z toho, že Boh si vybral práve mňa, a že keď Ho poslúchnem, On si túto ťažkú situáciu použije na dobré a budem môcť svedčiť o Jeho nekonečnej milosti a láske ku mne.

Dôverovať Pánovi v tomto období bolo tiež celkom ťažké. Mohla som si každodenne pripomínať verše typu Józua 1:91 alebo 5. knihu Mojžišovu 31:62, ale oveľa dôležitejšie a náročnejšie bolo tieto verše aj žiť. Úplne som sa vo vnútri dusila, hoci som to navonok nedala poznať.

Diabol mi podsúval myšlienky, ktoré som vôbec nemusela počúvať. Pochybnosti, ktorým som uverila boli síce relevantné, ale keď sa teraz na moju situáciu spätne pozerám, viem, že počúvať Pána Boha, spoliehať sa práve na Neho a na to, že On má všetko vo svojich rukách je omnoho dôležitejšie, ako akékoľvek pochybnosti alebo nedostatok dôvery v Jeho plán. Boh nechce, aby som mala strach o to, čo bude zajtra.

Aj napriek tomu, že nie som v pohode, verím, že s Ním prekonám všetky prekážky a oblečená do Jeho výzbroje (Efezským 6:10-173) dokážem bojovať, zvíťaziť nad mylnými myšlienkami, vytrvať a byť premenená v Jeho mene.

1 "Veď som ti prikázal: Bud' silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj! Lebo Hospodin, tvoj Boh, bude s tebou, kamkoľvek pôjdeš." Józua 1:9

2 "Bud'te mocní a udatní, nebojte sa, ani sa ich neľakajte, lebo Hospodin, tvoj Boh, kráča s tebou; nenechá a neopustí ťa!" 5. Mojžišova 31:6

3 "Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach. Napokon posilňujte sa v Pánovi a v moci Jeho sily. Oblečte sa do celej výbroje Božej, aby ste mohli obstáť proti úkladom diabla. Preto vezmite na seba celú výbroj Božiu, aby ste mohli odolať v zlý deň, všetko prekonať a obstáť. Stojte teda: bedrá si opášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti Nadovšetko vezmite si štít viery, aby ste ním mohli uhasiť všetky ohnivé šípy tohto nešťachetníka. a obujte si pohotovosť k evanjeliu pokoja. Vezmite si aj prilbu spasenia a meč Ducha, ktorým je slovo Božie." Efezským 6:10-17

Rebeka Bázliková

